

# Sat Sandesh

2022. április ♦ 55. ÉVFOLYAM ♦ 4. SZÁM

## Tartalomjegyzék

- |    |   |   |
|----|---|---|
| 2  | A magasztos Hazur   | <i>Sant Darshan Singh</i>                                     |
| 4  | Hogyan lehetünk úrrá az összes nehézségünkön?   | <i>Sant Rajinder Singh</i>                                    |
| 12 | Induljunk el a sötétségből a Fénybe!  | <i>Sant Kirpal Singh</i>                                      |
| 22 | A megszületésünk előtti ígéreteink  | <i>Sant Darshan Singh</i>                                     |
| 28 | <i>Spiritualitás a mindennapokban (Kérdés-felelet)</i><br>Simran, pozitivitás, igaz élet (Kérdés-felelet) | <i>Sant Rajinder Singh</i>                                    |
| 32 | <i>Történetek</i><br>Ki volt Sawan?<br>A bölcs és az álom   | <i>M. Sabai és Krishna Kbanna</i><br><i>Ismeretlen szerző</i> |
| 35 | <i>Gyermekoldalak</i><br>Isten sok formában jön el  | <i>Sant Rajinder Singh</i>                                    |

## Igazság Üzenete

A Sat Sandesh havonta megjelenő magyar nyelvű folyóirat, amelyet a Sawan Kirpal Publications USA engedélyével az SKRM Magyarországi Közössége ad ki. A folyóirat kiadásának célja: Sant Rajinder Singh, Sant Darshan Singh, Sant Kirpal Singh, Hazur Baba Sawan Singh és az őket megelőző Mesterek tanításának közzététele. Készült a Sant Mat Alapítvány támogatásával.

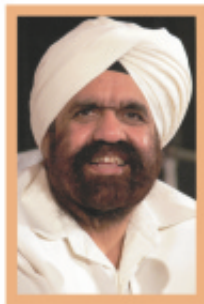
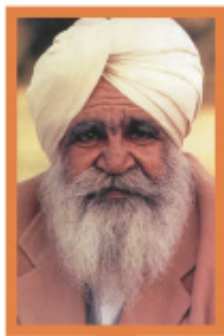
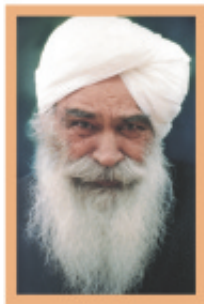
Az éves előfizetés díja: 8000.- Ft (10 szám jelenik meg, amelyből kettő dupla szám). Számonkénti ára: 800.- Ft.

Megrendelhető: Szabó Zoltánné 3529 Miskolc, Középszer u. 32.

Tel.: 46-366-788, 20-431-8480; E-mail: [erzsike\\_szabo@freemail.hu](mailto:erzsike_szabo@freemail.hu)

A fizetés módja: banki átutalással vagy a bankszámlára történő befizetéssel, a megrendelő nevének feltüntetésével a következő számlaszámra: SKRM MK OTP Miskolc: 11734004-20430863

ISSN: 1217-6176



Sant Darshan Singh Ji Maharaj

## A MAGASZTOS HAZUR

Hazur Baba Sawan Singh 1948. április 2-án távozott el a földi világból

**H**azur minden létező kedvesség forrása volt. Soha másban nem találtam ilyen szépséget, ekkora ragyogást, ennyire magával ragadó és mindent beborító erőt. Egyetlen pillantásától elfeledte magát az ember, és teljesen elveszett Őbenne. Finom megjelenése és fénylő ragyogása félő tiszteletet ébresztett bennünk. Szavakkal kifejezhetetlen méltóság áradt belőle. Amikor egy csapat lovassal tartott valamerre, még nagy távolságból nézve is kimagaslott közülük. Volt, aki Őt azelőtt sohasem látta, s ezrektől körülvéve pillantotta meg először, mégis megkérdezte: „Mitől hat rám így?” Hatalmas, oroszlánszerű, igéző szemébe belefeledkezve megszűnt a világ létezése.

Ezt egyik versemben így fejeztem ki:

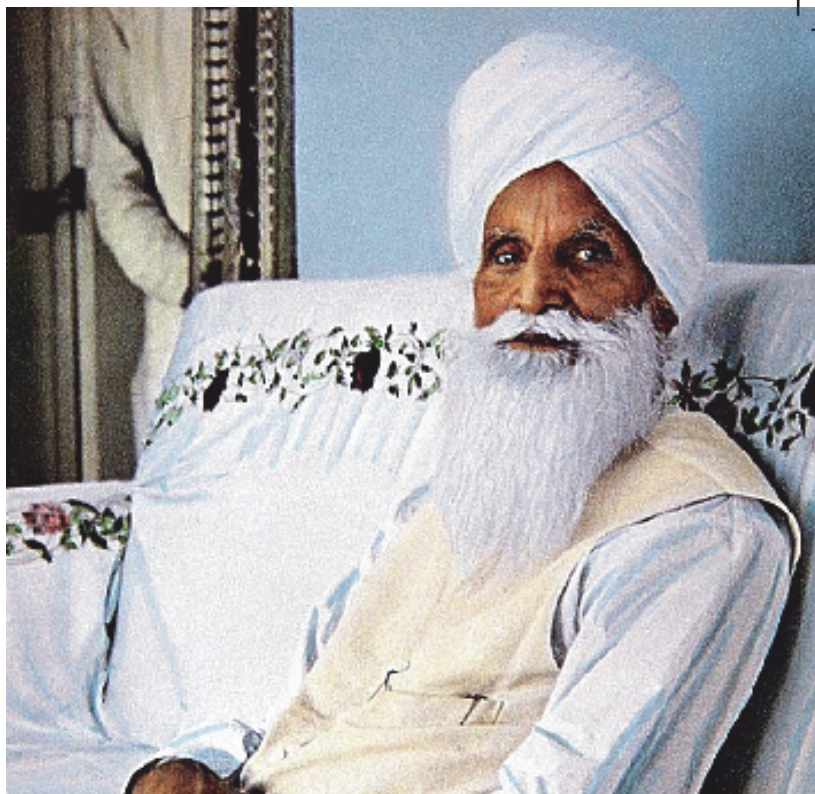
*A Nap és a Hold fénylő szépsége,  
az egész világmindenség tiündöklése  
csak visszfényre arcod ragyogásának.*

Szemét Isten töltötte meg édes szeretettel, ezért hordozta magában a leghatalmasabb Fényt. Aki ránézett, percekre szótlanná vált. Oly bőségesen ontotta az isteniséget, hogy még a legkeményebb szíveket is meglágyította. Ki tudná elfeledni, milyen fenéges volt a fehér turbánjában, magas homlokával, frissességgel teli arcával, a figyelmet vonzó anyajeggyel rajta, vagy azt, ahogyan mozgott és beszélt? Csak elmosolyodott, és a mindenség álmos, fáradt szemhéjai fűgén felpattantak.

Amikor először találkoztam Hazurral, ezüstös fényvel csillogó szakállal szikh szokás szerint össze volt sodorva az arca oldalán. Bár hajszálainak száma és hossza kevésnek tűnhet, mégis elegendő volt ahhoz, hogy a szeretete hajfűrtjeivel teljesen behálózza a Földet és az összes többi világot is. A pillantásának ereje még az istenségeket is magához vonzotta, és ha kegyesen megáldott vele bennün-

ket, az egész világmindenség táncra perdült tőle.

Abban a végtelen kegyben részesültem, hogy Hazur darshanjának a bensőmben is örvendezhettem, mégis a fizikai megjelenése mindenkor páratlan csodaként hatott rám. Amikor csak Ővele lehettem, megrészegett a szépsége mámort adó bora.



Olyan makulátlanul öltözködött, akár egy uralkodó. Az egész megjelenése méltóságot sugárzott. A sétabotját nemcsak támaszkodásra használta. Olykor a levegőbe emelte. Ha megrázta, mi bizony beleborzongtunk. Még a halál angyala is elfutott volna előle. Ha valakit megérintett a botjával – bárki volt is az – Daram Raj, a halál ura örökre elveszítette a jogát arra a lélekre.

Az Ő természetes isteniségének koronájaként Hazur egész hosszú földi élete során a legteljesebb életőröknek örvendezett. A legtisztább vizű hegyi patakként áradt a nevetése, sziporkázó szellemessége, kedves humora. Olyan volt Hazur élete, mint egy szent házigazdác, aki minden helyzetben mosolyog. Egyszerű, mesterkéletlen beszéde egyenesen

belelalt a hallgatója szívébe.

Hazur humora – a maga gyermeki egyszerűségével – a nevetés harangját zendítette meg bennünk. Előadásain a lényeges pontokat anekdotákkal világította meg. A népi humor gyöngyszemeit egyedülálló természetességgel adta elő, amitől mindenki mosolyra fakadt. A vékony muszlin ingben, amelyet a nyári hőségben viselt, látszott, hogy az egész teste részt vesz a nagy vidámságban. Nemcsak osztoztunk a jókedvében, hanem úgy éreztük, mintha a Földről valami más bolygóra kerültünk volna, ahol nincs más, csak szüntelen derű és boldogság. Közben csak áradtak Hazurból az isteni szeretet hullámai, olyan életörömmel töltve meg a légkört és bennünket, amilyenről azelőtt nem is álmodtunk.



Sant Rajinder Singh Ji Maharaj

## HOGYAN LEHETÜNK ÚRRÁ AZ ÖSSZES NEHÉZSÉGÜNKÖN?

**M**indannyian tapasztaljuk a fent és lent helyzetek folyamatos jelenlétét az életünkben. Vannak olyan napok, amikor boldogok vagyunk, máskor viszont megoldást igénylő problémák tornyosulnak előttünk. A legtöbb ember úgy érzi, hogy a szenvedésekkel teli időszak jóval meghaladja a szép napok számát.

Az utóbbi két évben a vilávjárvány miatt mindenki gondoljai-bajai megnövekedtek. Ez független attól, hogy ki melyik ország lakója, gazdag vagy szegény, képzett vagy iskolázatlan. Felmerül a kérdés: Hogyan tekintünk az életünkre? Miként szabadulhatunk meg a sok gyötrelemtől?

Sant Darshan Singh nagy részletezéssel szól a verseiben arról, hogy mi jellemzi a földi életünket. Miután felismerjük annak igazi természetét, arra is rá kell jönnünk, hogy mik a

szükséges teendőink. A költő-szent az egyik versében a problémás helyzetek helyes szemléletmódját tárja elénk. Ha valamit tisztán látunk, a megoldást is könnyen megtaláljuk.

*E szomorúsággal teli életutazás  
titokzatosnak, értbetetlennek tűnik.  
A szív minden részecskéje  
begynyi teher érzetét kelti.*

A verssorok fő mondanivalója az, hogy a földi vándorutunk tele van nehézségekkel. Fogalmunk sincs a múltból eredő karmainkról. „Ki mint vet, úgy arat.” Sokan még arra sem nagyon emlékeznek, amit ebben az életünkben korábban tettek. A megelőző emberi születésekben végbe ment dolgokról viszont semmiféle ismerettel nem rendelkezünk. Milyenek érezzük az életünkben megjelenő gondokat?





*A szív minden részecskéje  
begynyi teher érzetét kelti.*

Mialatt e földön élünk, a lelkünk a fizikai testünk lakója. Itt minden atomokból épül fel. Korábban azt tanították, hogy az anyag molekulákból, atomokból, azok pedig protonokból, elektronokból és neutronokból állnak. Napjainkban újabb, még kisebb elemi összetevőket is felfedeztek.

Sant Darshan Singh olyan érzésről számol be a versében, amely szerint a

szenvedések sok hegynyi teherhez hasonlíthatók. A tudomány mai álláspontja szerint az anyag legkisebb egységei vibrálnak. Állandó rezgő mozgásban vannak. A kihívások az életünk részei. Ha megértjük, hogy még az apróságok is felkavarnak, nyugtalanságot, háborgást keltenek bennünk, akkor azt is felismerjük, mi a problémákkal szembenezés, azok kezelésének a helyes módja.

Hogyan jön a világra az újszülött? Kilenc hónapig az anyja méhében él,

aki ezalatt különféle kényelmetlenségeket visel el. A gyomra elnyomódik. Többletsúly kerül a testére. Van, aki hátfájásra panaszkodik, vagy gyakran hány. Maga a szülés is hatalmas fájdalommal jár. A kisbaba még nem tud beszélni. Hogy magyarázza el, ha valami kényelmetlenséget érez? Sírással. A szülő találgat, hogy mi lehet a gond. Nyilván egy idő múlva éhes lesz, táplálékra van szüksége. A kicsi kommunikációjának egyetlen módja a sírás. Így jelzi, ha valamilyen okból nyugtalan.

Már az élete első éveiben is egyre több tartós kapcsolata lesz: a családi otthonban a testvéreivel vagy egy közösségbe kerülve. A kisgyerekek a játékok miatt, vagy valamilyen egyéb okból kapnak össze a közös foglalkozásokon. Ez iskoláskorban civódásokkal, torzsalkodásokkal, sőt verekedésekkel folytatódik. Vagyis a valamilyen szintű, jellegű nehézségek a megszületés pillanatától kezdve az életünk részei.

Tizenéves korban megkezdődik a keresgélés, hogy milyen szakirányt válasszunk, melyik felsőfokú intézménybe nyerjünk felvételt, és ennek érdekében sokat tanulunk. Majd az ezzel kapcsolatos problémák is megjelennek. Az iskolai tanulmányok befejezését követően a fiatal felnőttek elkezdnek dolgozni. Eközben sokféle kihívással szembesülnek. A testet egészségesen szükséges tartani, megküzdve az esetleg megjelenő betegségekkel. A következő évek során ese-

tenként anyagi problémák is adódhatnak, mert valaki nem talál munkát, vagy elveszti az állását. Házasságkötés után egyes kapcsolatok megsavanyodnak. Gyakran tapasztalni azt is, hogy a munkahelyen jelennek meg a feszültségek, szembenállások. Megállapítható, hogy a viszontagságok az emberi élet részei. Sőt, úgy érezzük, hogy azok állandóan csak szaporodnak.

Felmerül a kérdés, mit tegyünk annak érdekében, hogy az életünk fájdalmak és szenvedések nélküli, csak boldogsággal telített legyen? A válaszkeresés gyakori indítéka annak, hogy valaki elindul a spiritualitás útján. Sokan a szentírások tanulmányozásától remélik az élet értelmének megértését. Ha olyan dolgokkal szembesülünk, amelyek meghaladják a megértő képességünket, akkor minden igyekezetünk arra irányul, hogy a szeretetünkkel együtt gondtalan, problémamentes legyen az életünk. A földi létünk szüntelen küzdelem. Mindenki keresi annak módját, hogy megőrizze a békeség és a boldogság állapotát.

A szentírások tanulmányozásával, a szentek szavai nyomán kezdjük megérteni ennek a világnak az igazi természetét. Kezdetben a hangsúly a személyünk másoktól való különbözőségén, és az egyéni érdekek érvényesítésén van. Azt gondoljuk, hogy mindenki boldoguljon úgy, ahogy tud. Ám ennek a szemléletmódnak csak vesztesei lehetnek. Valamennyiünk életében bekövetkeznek olyan esemé-

nyek, amelyek azt igazolják: ha valaki senkivel, semmivel nem törődve, csak a saját vágyai beteljesüléséért harcol, ezen ez úton a tartós és felhőtlen boldogság nem érhető el. A tapasztalatok hozzák meg a felismerést, hogy olyan dolgokat szükséges tennünk, amelyek mindenki javát szolgálják.

Miként érhetjük el ezt az állapotot? Sokan csak a külső világban keresik erre a megoldást. Ha valaki a szentek szavainak a megértésére törekszik, és azok valóban mélyen megérintik őt, akkor felismeri, hogy az igazi boldogság Forrása bennünk van. Ezért a figyelmünket befelé kell fordítanunk.

Guru Arjan Dev azt mondja erről:

*Minden a lényünk  
bensőjében lelhető meg.  
Semmi sincs kívül.  
Aki ott keres, az az illúziókat fogja.*

Az, aki a boldogságot a fizikai világban keresi, ott semmi olyat nem találhat, ami maradandó. Azt csak a bensőben fejlődve fedezhetjük fel. Ha erre ráébredünk, akkor elkezdjük keresni a spirituális ösvény elérésének a módszerét. Ez a kutatómunka fájdalmas annak számára, akiben erős a vágy az isteniség felfedezésére, de nem leli a helyes utat.

Ám idővel felismerjük, hogy Isten, mindenek megteremtője bennünk lakozik. Igyekszünk megérteni

az Ővele való kapcsolatunkat. Vajon láthatjuk, megismerhetjük Őt, kommunikálhatunk Ővele? Ilyen gondolatok merülnek fel bennünk, miközben az Úrral való együttlét vágya egyre fokozódik bennünk. Ennek elérése érdekében különféle utakat-módokat keresünk.

Sant Kirpal Singh életéből való a következő anekdota. Egyszer egy munkája miatt az otthonától távolos vidékre kellett utaznia. Az új helyen mélyen belemerült a tennivalóiba. A munkatársai észrevették, hogy gyakran hullottak a könnyei az íróasztalán előtte levő papírokra. Mindenki arra gondolt, hogy az otthonától, a szeretteitől, való távollét váltja ki belőle ezeket a szomorú érzéseket. Nem tudhatták, hogy Sant Kirpal Singh akkoriban még sikertelenül kereste az utat Istenhez. Annnyira vágyódott Isten után, hogy a figyelme mindig Őrajta volt. Ehhez hasonlóan, amikor az otthonában aludni tért, a párnája is nedves volt a vágyódás könnyeitől.

Ha felébred bennünk az Istennel találkozás igénye, ha meg szeretnénk tapasztalni az Ő szeretetét, akkor a találkozás érdekében Isten valamilyen utat fog megnyitni előttünk. Olyat, ami az egyén számára leginkább megfelelő. Ha elkezdjük járni az Istenfelismerés ösvényén, az is tudatosul bennünk, hogy ehhez a figyelmünket befelé szükséges fókuszálnunk.

Sant Kirpal Singh tanácsa így



hangzott: „Légy jó! Válj eggyé!” Az életünk célja az Istennel egyesülés. Ennek egyik nélkülözhetetlen feltétele az etikus életvezetés. Először tehát azt kell megértenünk, hogy enélkül nem érhetjük el a Teremtőnket. Az erkölcsi értékeknek az életünkbe ültetése nem könnyű feladat. Igazságban szükséges élnünk. Vajon hány ember él őszintén, becsületesen, szavahihetően, hiteles módon? A legtöbben itt is, ott is, amott is hazudnak, mert nem akarják megmutatni, hogy valójában milyenek. Szerépet játszanak, álarcokat öltenek, mert belül mások, mint amit kívül mutatnak. Szeretnének morálisan helyesnek mutatkozni. Ennek érdekében a különféle helyzetekben eltérő dolgokat mondanak, az alkalmi helyzethez igazodóan viselkednek.

A spirituális úton egy további elvárás az erőszakmentesség. Senkit se bántsunk meg, ne okozzunk másoknak nehézségeket! Vajon hányan élnek így? Mindenki a saját akaratát kívánja érvényesíteni. Hogyan? Rendreutasítják azt, akinek a megnyilvánulásait nem helyeslik, esetleg megszegyenítik az illetőt. Mindenben a hibát keresik, és általában rájuk is találnak. Házsártosak, perlekedők. Rendszeresen kioktatják a környezetükben élőket. Erőszakosak a gondolataik, a szavaik és a tetteik. Ezen negatív jellemzők bármelyike hátrányosan hat a benső fejlődésünkre. Ugyanakkor kétségtelen, hogy nem könnyű, időigényes az erőszaknélkü-

livé formálódás.

Egy további fontos etikai érték az alázat. Az interakcióink egyik elvárt célja az, hogy könnyítsünk mások szenvedésein. Ám sok esetben ezzel ellenkező történik: nehezítünk a helyzeten, mert az a megnyilvánulásaink miatt elmérgesedik. Gyakori jelenség a bosszantás, az ugratás, a kifigurázás, a mások kárán nevetés.

A Mesterek azt tanácsolják, hogy legyünk együttérzők, segítsünk a bajba jutottakon, a szenvedőkön. Itt jut kiemelt szerep az önzetlen szolgálatnak. A legtöbben csak magukra gondolnak. Az ő esetükben a különféle célok megvalósítása során a személyes érdek a meghatározó. Az ilyen emberek úgy vélekednek, hogy mások megsegítése a saját forrásaik kárára megy, azok csökkenésével jár együtt.

Az etikus életvezetés lényegi eleme a tisztaság. Ez legyen a gondolataink, a szavaink és a tetteink fő jellemzője! Csak nagyon kevesen képesek így élni. Ráadásul a nagy Mesterek azt kérik tőlünk, hogy szeretet itassa át az összes megnyilvánulásunkat. Ne adjunk helyet a gyűlöletnek!

Mindenki boldogulni szeretne, előbbre jutni az éppen adott életfeltételek, körülmények között. Ez a versengések, a mások legyőzésére irányuló törekvések egyik fő indítéka. Az efféle hajszákból hiányzik a szeretet. Eszközöket, módszereket keresünk arra, hogy mások ne előzhessenek meg bennünket abban, amit el

akarunk érní.

Szóval nem könnyen elérhető „hőstett” az etikai értékek önmagunkba ültetése. Sant Darshan Singh idézett verssorai az ezzel kapcsolatos nehézségekre utalnak:

*A szív minden részecskéje  
hegynyi teher érzetét kelti.*

A különféle élethelyzeteink mélyén gyakoriak a megoldást igénylő problémák. Hogyan rendezzük el a hegynyi tehernek érzett nehézségeinket? Ha meg szeretnénk hódítani egy magas hegycsúcsot, ezt csak lépésenként tudjuk megtenni. Ehhez hasonlóan, vagyis egyenként, fokozatosan és türelmesen építsük bele az etikai értékeket az életünkbe!

Sant Kirpal Singh ezt egy fiókos szekrény példájával tette szemléletesé. Ha valamit meg szeretnénk találni, nem egyszerre, hanem egymás után húzzuk ki a fiókokat. Mindig egy etikai értékre koncentráljunk, azzal kapcsolatban dolgozzunk magunkon! Csak annak sikeres kezelése után kezdjük hozzá a második, majd a harmadik pozitív jellemzőnek az életünkbe ültetéséhez! Lassan, fokozatosan, egy időben egy lépést téve haladjunk előre a tisztaság ösvényén! Így biztosan célt fogunk érní.

Emellett rendszeresen meditáljunk! Csak így fedezhetjük fel a benső mindenséget. Mialatt igyekszünk a szemfókuszba összpontosítani, jönnek a gondolatok, amelyek zavaróan

hatnak, mert magukkal ragadják a figyelmünket. A múlton vagy a jövőn, a munkánk, a családuknk ügyein elmélkedünk. Eközben széthullik a koncentrációnk.

A helyes meditáció előfeltétele a testünk és az elménk csendje. A megoldás: A szentek azt tanácsolják, hogy az elménk erejét fordítsuk az Istenre emlékezésre! Ez a simrannak nevezett ismétlés mentálisan történik, mert ha kimondanánk az Istenneveket, működésbe lépne a hallás érzéke. Így viszont idővel az elme működése uralhatóvá válik.

Ha a meditációhoz készülődve, egy csendes helyen ülve becsukjuk a szemünket, és elkezdjük mondani a simrant, jövő-menő, körbeforgó fények tűnnek fel előttünk. Ennek oka az, hogy még nem elég mély a koncentrációnk. Idővel a fény – amely nem kívülről származik – állandósul.

A fokozatosan növekvő időtartamú, rendszeres napi gyakorlás eredményeként a figyelmünk megmarad a bensőnkben. Megpillantjuk a benső csillagos eget, a Holdat, a Napot, és más látványokban is gyönyörködhetünk. Eközben békesség és boldogság tölt be bennünket, amely a meditáció után is velünk marad. A szentírások mind szólnak Isten két eredeti megnyilvánulási formájáról, a Fényről és a Hangról. Ez a Shabd, amely állandóan ott zeng bennünk.

Ha megtanuljuk a bensőbe



emelkedés módszerét, a külső gondok közepette is élvezhetjük a benső üdvösséget. Ez azután minden problémát elsöpör az utunkból. Ez a helyzet ahhoz hasonlítható, mint amikor a külső környezetünkben égető a forróság, mi viszont egy légkondicionált szobában ülve ebből semmit sem érzünk. A benső nyugalom, békesség kioltja a külső kihívások, viszontagságok erejét.

Sant Darshan Singh üzenete számunkra az: a hegyként nyomasztó nehézségek ellenére fokozatosan előre haladva fel tudunk jutni a csúcsra.

Ennek eszköze az etikus életvezetés, és a meditáció, a kapcsolat megteremtése Isten Igéjével. E két faktor segíti, erősíti egymást. Lépésenként előrehaladva végül célba fogunk érni. Ismerjük fel, hogy ez a mostani probléma nem marad meg örökké! Minden nehézséggel képesek vagyunk megbirkózni, mert Isten erő ad hozzá. Élünk szeretetben! Teremtsük meg a kapcsolatunkat az Istenerővel! Ha ez megerősödik, akkor a külső világ már nem fogja tudni elterelni a figyelmünket. Így felgyorsul a spirituális fejlődésünk.



Sant Kirpal Singh Ji Maharaj

## INDULJUNK EL A SÖTÉTSÉGBŐL A FÉNYBE!

**R**am Das, a negyedik szikh Guru azt mondja, hogy az, aki teljes odaadással folyamatosan azt ismétli: „Guru! Guru!”, annak a figyelme megmarad Órajta. Ilyenkor ugyanis arra emlékezünk, aki követésére szenteljük magunkat. Az, aki menedéket keres a Gurunál, azért eljön Isten, hogy találkozzanak.

Krisztus azt mondta: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok.” (Jn 14,15) „Ki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám.” Így Isten szeretőivé fogunk válni. Mi történik ezután? „...én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.” (Jn 14, 21)

A Guru ugyanezt a gondolatot osztja meg velünk. Csak a kifejezésmód tér el, a mondanivaló ugyanaz. Még valami nagyon erőteljes kijelentés hangzik el: „És akármit kértek az én nevemben, megcselekszem azt.” (Jn 14,14) Tudjuk, hogy ez mit jelent? Ezzel kapcsolatban a bizalom kérdése merül fel, az, hogy ki képes a Guruban meglátni Istent.

„Isten neve most Ram Das.” Ezzel Guru Arjan Dev azt jelenti ki, hogy a Mestere nem csupán egy emberi lény, hanem Isten az, aki Órajta keresztül működik. Ezért, ha bizalommal telten kérdezünk valamit a Gurutól, az isteni forrásból származó választ kapunk. Ha valaki úgy vélekedik, hogy a Guru is elválasztott Istentől, de az Ó nevében kér valamire választ a spirituális Mestertől, azt szintén meg fogja kapni a rajta keresztül munkálkodó Mindenhatóól.

Mi célt szolgálnak az Istenimádás külsőségei, rítusai, ceremóniái? Eleinte esetleg átlagembernek véljük azt, akiben Isten manifesztálódik. Látjuk, amint tesz-vesz, járkal, beszél a világban. Majd fokozatosan úgy változik meg a vé-

leményünk Őróla, hogy jó embernek, erkölcsösnek, bölcsnek tartjuk. Ahogy fogékonyabbá válunk, elkezdjük meglátni Őbenne az isteniség megnyilvánulásait.

„Ó, Istenem! Mekkora a különbség aközött, amilyennek véltem Őt, és amilyen valójában! Isten jött el ebben az emberi formában” Ez a tapasztalat csak később, a benső tisztánlátással érkezik meg.

Kezdetben Bulleh Shah hajlamos volt arra, hogy megtévessze Inayat Shahot. A kertben, ahol munkát kapott a Mesterétől, volt egy mangófa. Ő itt rendszeresen különféle természetfeletti erők alkalmazását gyakorolta. Például a szeme ráirányításával szakított le egy mangót, majd azt zsebrevágta, mielőtt elment onnan. Amikor találkozott a Mesterével, az azt mondta: „Tolvaj vagy.” Ő tiltakozott: „Nem szedtem a mangóból.” Mire Inayat Shah azt válaszolta: „Tudom, hogy nem kézzel szakítottad le, de valójában mégis elvettél egyet.” Vagyis a tanítványa be akarta csapni. Később azonban ráébredt: „Isten jött el Ővele emberként.” Mindenki a hite, a bizalma szintjén látja, hogy ki a Mester.

Egy másik történet Akbár királyságának az idejéhez kapcsolódik. A Bhik nevű misztikusnak volt egy odaadó tanítványa, aki szinte állandóan azt ismételte: „Bhik, Bhik...” Nem tekintette a Tanítóját hétköznapi embernek. Az uralkodó hitirányzat fegyveres felügyelői fag-

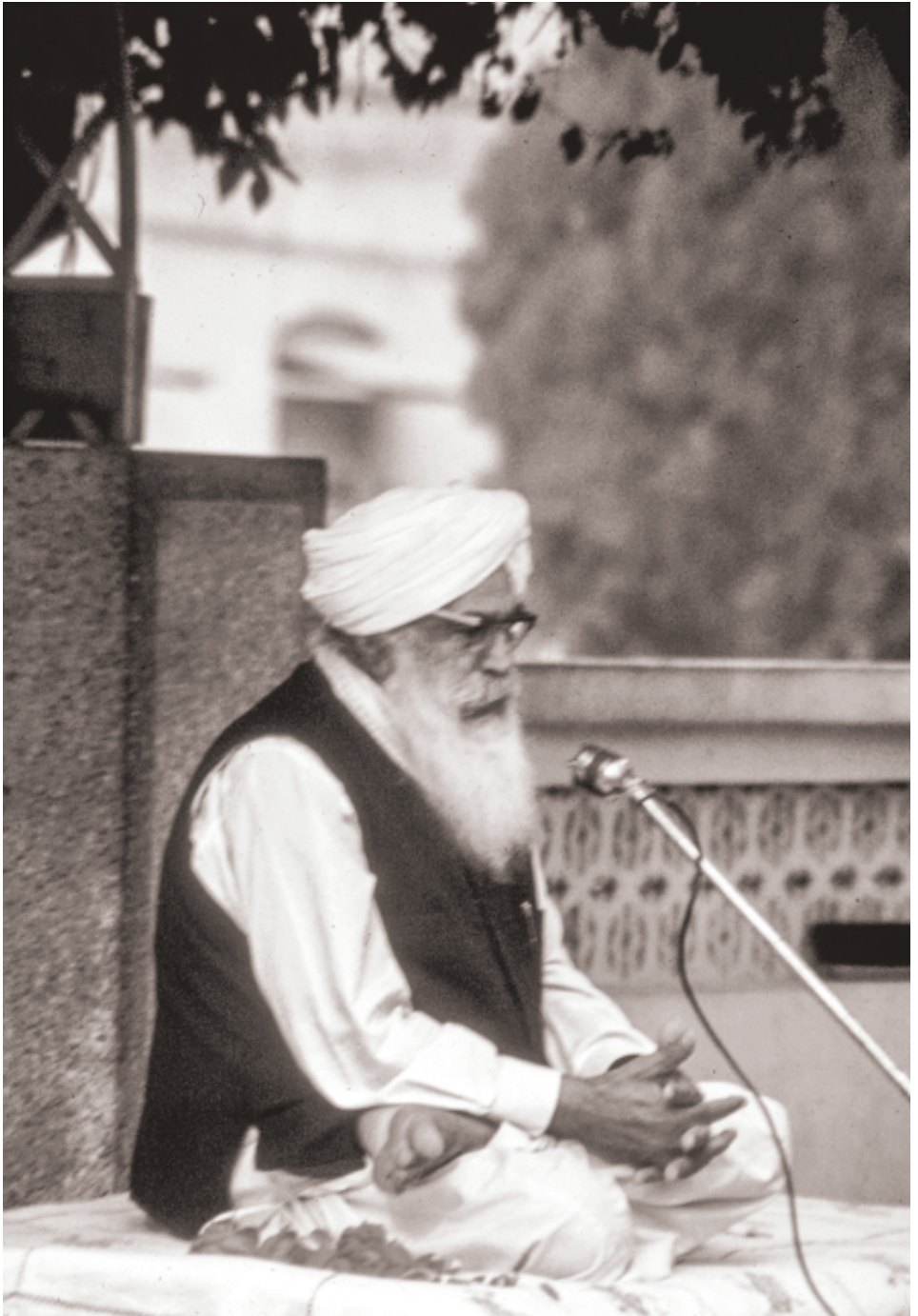
gatni kezdték: „Ki a te prófétád?” „Bhik” – felelte. „Ki a te Istened?” „Bhik” – hangzott a válasz. Ezekért az eretneknek, bálványimádásnak tartott kijelentésekért halálbüntetés járt. Akbár királyé volt a végső döntés joga, aki olyan hatáskörrel rendelkezett, mint napjainkban egy ország elnöke.

A király elé vezették. Az uralkodók általában bölcs emberek. Akbár azt mondta: „Ez az ember mámorban fürdő misztikus. Vegyétek le róla a bilincset!” Az örök azt válaszolták: „Maharaj Ji! Akkor meg fog szökni.” „Nem. Nem fog elmenekülni” – jelentette ki a király. Majd megkérdezte: „Ki a te Istened?” „Bhik” – hangzott a válasz. „Ki a te prófétád?” „Bhik.” A király megállapította: „Ő spirituálisan mámoros, egy a Mesterével.”

Majd így szólt a tanítványhoz: „Régóta nagy a szárazság az országunkban. „Kérd meg a Mesteredet, hogy csináljon esőt!” „Továbbítom neki a kérésedet” – hangzott a habozás nélküli válasz.

Ezzel szemben meg kell állapítanom, hogy a Gurut illetően nagyon sokak szívében van kétség. Az, aki Őt csak embernek tekinti, benne marad az újraszületések kerekében. „Én és az Atya egyek vagyunk.” (Jn 10,22) Ezért a Guru embernek tekintése vétek.

A történet folytatása szerint a tanítvány megígérte, hogy továbbítja a király kérését a Tanítójának, akiben tökéletesen megbízott. Semmi kétség



nem volt benne. „Mikor jössz vissza?” – kérdezte Akbár. „Holnapután” – hangzott a válasz. A tanítvány szabadon elmehetett. Másnap esni kezdett, és ez egyre hevesebben folytatódott. Az ígért napon a tanítvány visszatért a királyhoz, aki felkiáltott: „Ó, hát megjöttél! A Mestered adósai vagyunk az esőért.”

21 falu adóbevételeit ajánlotta fel Bhiknek, mivel tudta, hogy gondoskodnia kell a követői nyájáról. Úgy gondolta, hogy a pénz jól fog jönni a sokféle kiadás fedezésére. Ezért kérte, hogy a tanítvány vegye át a dokumentumokat. Ő azonban azt kérdezte: „Hogyan adhatnék egy mulandó dolgot ajándékként a spirituális Mesteremnek? Ezt nem tehetem meg.”

Fontoljuk meg a történet mondanivalóját! Valójában nem tudjuk, ki a Guru, ahogy Istent sem ismerhetjük. Fogalmunk sincs az emberi pólus igazi valójáról, akiben Isten megtestesül. Csakugyan Ő Isten földi manifestációja. A hasonlóhoz vonzódás a természet törvénye. Embernek csak ember lehet a tanítója. Az, aki már egy Istennel, másokat is képes Őbelé méríteni. A Guru börtönlakóként, rabruhában jön közénk. Együttérző szívvel él közöttünk. Az Ő célja a lelkünk Istenre hangolása, pontosabban e kapcsolat tudatosítása bennünk.

A következő történet az egyik orosz cárról, Nagy Péterről szól. Álruhában Hollandiába ment, hogy hajóépítő mesterré válhasson. A munkások között élt, akik közül sokan

orosz menekültként tartózkodtak ott. A cár közvetlen kapcsolatba került velük. Majd igyekezett meggyőzni őket, hogy térjenek haza. Ők így tiltakoztak: „A cár elüldözött bennünket. Hogyan térhetnénk vissza?” „Egy kicsit ismerem őt” – válaszolta Nagy Péter. „Ha velem együtt jöttök haza, remélem, hogy ő ezt jóvá fogja hagyni.” Egy király néha koldus köpenyébe rejtőzik, de a szívében mindig uralkodó marad.

A menekültek beszélhettek néhány olyan személlyel, akik szavahihetők voltak. Ők meggyőzték őket, hogy nyugodtan vágjanak bele a vállalkozásba. Amikor Oroszország határára értek, az emberek mindenféle fejet hajtottak a hajóépítő munkásnak hitt cár előtt. A vele tartó menekültek azt mondogatták egymásnak: „Úgy tűnik, hogy ennek az embernek nagy befolyása van. Ezek szerint valóban tud szólni az érdekünkből a cárnak.” Megérkeztek Moszkvába. A cár előrement, és helyet foglalt a trónján. A munkások némelyike megállapította: „Látjátok! Ugye megmondtam, hogy ő tényleg szavahihető, megbízható társunk volt.”

Aki egy Istennel, nekünk is segíteni tud az Atya megtalálásában. Az, aki állandóan azt ismétli: „Guru! Guru!”, és menedéket keres Őnála, azt Ő visszajuttatja a Forrásába. Isten eljön e világba, hogy találkozzon velük. Guru Nanak azt mondta a vágyódó lélekről – aki kiűzetett a Férje házából, és semmiféle módon nem képes

hazajutni – hogy állandóan sóvárog és szenved. Azután egy tökéletes élő Mester segítségéért fohászkodik. Olyan valakire bízta magát, aki már egy Istennel, és őt is haza tudja vinni.

Ilyen helyzetben vajon mit tesz Isten? Meghatalmazza a Satgurut, hogy juttassa vissza Őhozzá azt a lelket. Hogyan? Ahogy egy férj megkéri a megbízható emberét, hogy kísérelje haza a feleségét. Valójában az Isten-Férjünk az, aki hazavárja a lelkünket. A találkozásunk egy spirituális Mesterrel Isten hazahívó szavát jelenti. Aki szeretettel alárendeli magát a Mestere akaratának, az teljes bizonyossággal eléri Istent. Az ehhez szükséges összes segítséget megkapjuk, ha teljes odaadással az Ő élő emlekezetében élünk.

Akik úgy vélekednek, hogy a végcél elérésére a saját erejükből is képesek, kudarcot fognak vallani. Ugyanis a testükhöz kötött állapotban maradnak. A lábuk sajogni fog, amelyből a lélekenergia nem képes visszahúzódní. Nehézségekbe fog ütközni a figyelmük visszavonása, és nem lesznek képesek a testi tudatosság fölé emelkedésre. Ha viszont a Gurura bízunk magunkat, könnyűvé válik a fizikai tudatosság meghaladása. Teljes koncentrációban ez másodpernyi késlekedés nélkül fog megtörténni.

A fizikai világban a kevés realitáson kívül jelentős a hamisság aránya. Vannak, akik nagy propagandával és hűhóval igyekeznek magukhoz vonzani az útkeresők figyelmét. Különfé-

le rituálékkal kívánják növelni a követők körét. Mindez azonban csak felszínes színjáték. Ezek az emberek az elme csapdájába esnek. A sokféle látványos rítus – mind álszentség, képmutatás, bűvészkedés. A show-műsor az ámitás, a félrevezetés eszköze. Akik ezeket művelik, azoknak nincs meg a kapcsolatuk a bensőjükkel.

Miként találhatnának rá Istenre ezek az úgynevezett guruk? A világ bővelkedik a szerepjátásban, pózolásban. Vannak, akik két órát is eltöltenek az erre való felkészülésre. Ám az egésznek nincs semmi haszna. Előbb magunkra kell öltönnünk a benső színeit. Szóval a világban nagyon sokan merülnek bele a figyelmet vonzó, de teljesen hiábavaló külsőségekbe. Ők csalók, ugyanis az ő esetükben a szív és a száj nincs összhangban.

Bár ők még nem letek rá Istenre önmagukban, mégis igényt tartanak spirituális vezetőként való elismerésükre. Ebben a kapzsiságuk is szerepet kap. Mindegy, hogy milyen módon, de pénzt akarnak szerezzni. Ennek eszköze a sok látványosság, amivel operálnak, mert a bensőjükben rejlő igazságra még nem letek rá. Akkor vajon ehhez miként juttathatnának hozzá másokat?

„Az egész világ spirituális feledésbe merülten, a gyomorért üzletel.” Így jellemzi Kabir a külső állapotot. Színjátékokkal nem lehet rálelni Istenre. Mindennek mozgatórugója a



pénz és a vagyontárgyak felhalmozására törekvés, vagyis a kapzsiság. Az ilyen emberek tönkreteszik mások életét, miközben a sajátjuk már veszendőbe ment. Hiszen a követőik sorsa hasonlóan szomorú lesz.

Kabir Sahib egy alkalommal találkozott egy, a szentírások idézésében jártas pandittal. Vajon Kabir mivel zárta le az eszmecserejüket? „Ó, te nagytudású pandit! Miként lehetne a te elmédet az enyémhez hasonlítani? Én arról beszélek, amit a saját szememmel látok. Te viszont csak azt ismétled, amit elolvastál. Az én kijelentéseim személyes benső tapasztalatokra épülnek, míg te a papírra vetett szavakat ismétled.” Nyilvánvaló, hogy az ilyen emberek még nem letek rá az igazságra. Nem találkoztak Istennel, nem egyesültek Ővele. Ha ő már elvesztegette az életét, vajon miért felesérli el másokét is?

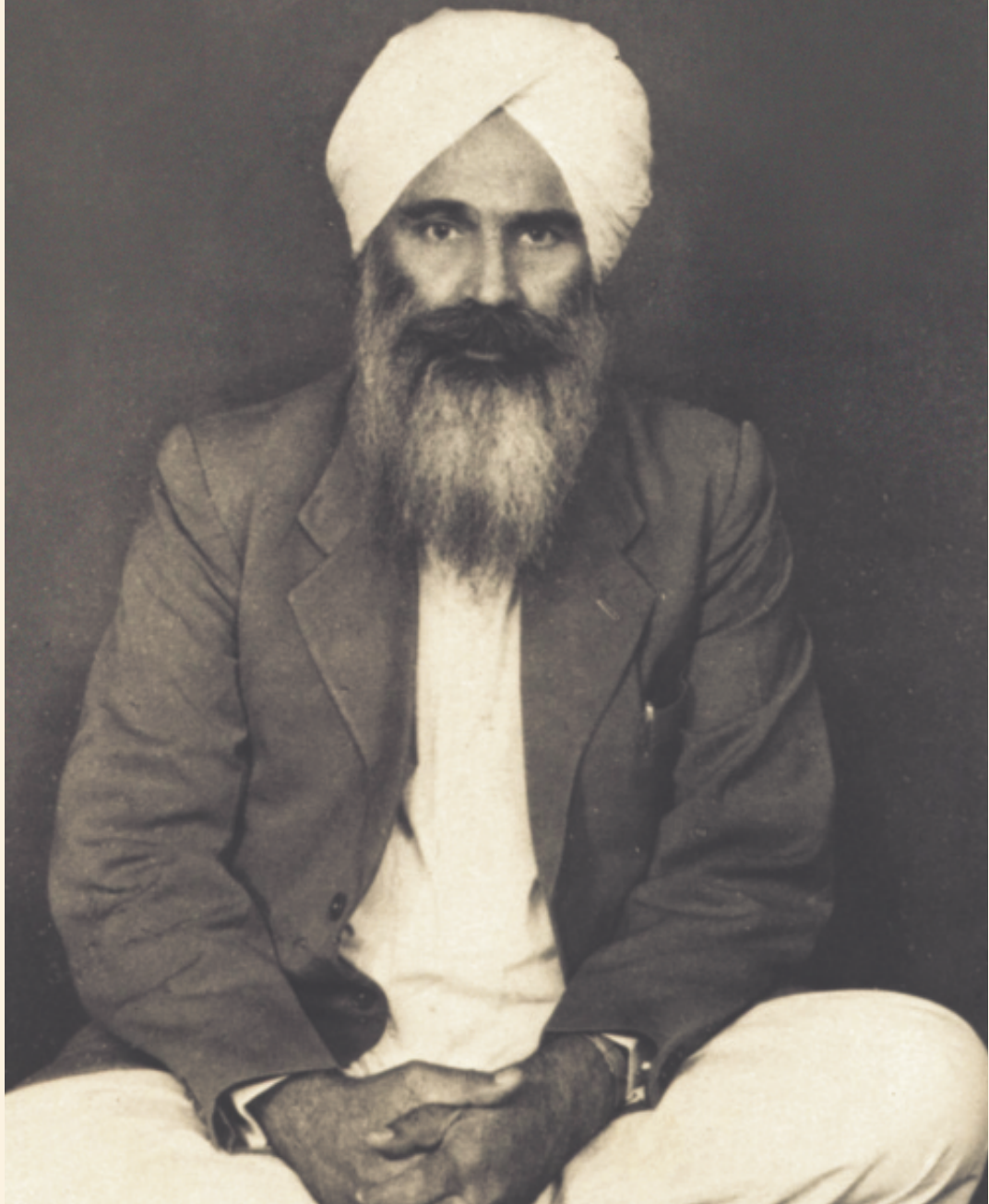
Amikor a szentek látják a világ százalomra méltó helyzetét, megpróbálnak megóvni bennünket ezektől az úgynevezett guruktól, akik becsapják az embereket, miközben nagy hasznot húznak a színjátékukból. Végül a halál urának, a végső „adóbehajtónak” a martalékaik lesznek. Ő nem lesz kíméletes, elnéző velük szemben, mert álszentek. Lehetséges, hogy a követőik közül néhányan szereznek egy kis benső tapasztalatot, de nem képesek rálelni az igazságra. Ezek az esetleges átélések a múltbeli kedvező karmáik visszahatása. A teljes valóság azonban csak a Satguru kegyéből tá-

rulhat fel előttünk.

Az emberként megszületés hatalmas áldás. A 8,4 millió létforma közül ez jelenti a legmagasabb szintet az egész teremtésben. Ekkor ugyanis képessé válunk az elménk és az érzéseink szintje fölé emelkedésre, és az összehangolódásra az Istenerővel.

Mi fog történni akkor, ha egy útkereső oltalomra vágyik olyan valaki lábánál, aki már egy Istennel? Ő elveti a követőjében az Isteni Fény és Hang magját, és segít, hogy az erős fává növekedjen. Ez a Guru, a spirituális Mester küldetése. Először magvetés, majd kertész módjára az öntözés, a cserje folyamatos gondozása, míg fává terebélyesedik. Nemcsak a kicsírázó mag és fejlődő növény megfelelő táplálása a feladata, hanem annak védelme is, amiért kerítéssel veszi körül. Ez mind része a Guru munkájának. Ez hatalmas felelősség felvállalását jelenti.

Tehát van egy kert, és abban egy kertész munkálkodik. Majd miután már sok magot elvetett, valamikor egy másik kertész folytatja a magokból fákká nevelésnek általa megkezdett munkáját. Folytatja az öntözést, a védelmet... Így követik egymást a nagy Mesterek. Van, aki vet, más valaki öntözi a fejlődő növényeket. Erre kaptak isteni megbízatást. A lényeg a folyamatos adás, amelynek érdekében mindig lesz valaki, aki a távozó helyére kerül. Vagyis a nagy szentek mindig eljönnek a világba. Ez a kereslet és a kínálat megváltoztathatatlan sza-



bálya. Ha a chela (a tanítvány) készen áll, a Guru megjelenik az életében. Ez a természet törvénye. Ennek egyetlen előfeltétele a benső sóvárgás.

A következő epizód Hazrat Juna-

id, egy nagy misztikus személyéhez fűződik. A Tigris folyó mentén lovon ülve vándorolt. Ám egy idő múlva az állat megmakacsolta magát, nem volt hajlandó arra menni, amerre a gazdá-

ja erőltette. A vándor arra gondolt: „Nos, valójában minden Isten földje. Lássuk merre akar a ló menni!” A legenda szerint a ló addig poroszkált, míg végül egy hegyi barlang bejárata előtt megállt. A misztikus körbenézett. Egy ülő embert pillantott meg. „Ki vagy te? Hogy kerülsz ide?” – szólította meg a barlangi ismeretlent. Az elkezdett neki mesélni. „Nagyon vágytam az Istennel való találkozásra. Mindenfelé keresgéltem, de sehol nem leltem rá egy igazi Gurura. A kudarcok után arra gondoltam, hogy olyan helyre megyek, ahol senki sem jut a közelembé. Ott fogok helyet foglalni. Ha az Isten utáni vágyódásom igazi, Ő majd mindent elrendez számomra.” Ugye, mily nagy ereje van a rendíthetetlen hitnek? A barlangi ember még megjegyezte: „Ma Ő elküldött téged hozzám.”

Hazrat Junaid megmutatta neki a helyes utat, és elmagyarázta, hogy mit kell tennie. Mielőtt elment, még annyit mondott: „Ha újra igényled a segítségem, keress fel!” Majd megadta a város nevét, és pontos címet is, ahol élt. A válaszaival felbátorította az útkeresőt. Az nagy tisztelettel megjegyezte: „Most elküldtek hozzám. Ha a jövőben szükségem lesz rád, ismét ugyanez fog megtörténni.”

Az alaptörvény, hogyha a szeretet igazi, az automatikusan magához vonzza a Szeretett Lényt. Ha a vágyódás őszinte, Isten mindent elrendez. Pontosán tudja, ki akarja Őt. Az a lélek teljes bizonyossággal eljut

Őhozzá. Ez tény. Mi azonban inkább a világot választjuk. Külsőségek között, szimulálással, látszatkelteéssel telik el az életünk. A világot félrevezethetjük, de semmit sem nyerünk azzal, ha a másik kedvére igyekszünk tenni.

Az Úr nem téveszthető meg. Ő nem könnyen hívó, rászedhető gyermek. A legbensőbb gondolatainkon kívül az összes tettünket is ismeri. Tudja, kinek mikor, milyen helyzetben érdeke a hazudozás. Így vajon ki tudná Őt félrevezetni? Ezt megtehetjük a világgal, de Istennel sohasem. Ugyanez érvényes a spirituális Mesterre is, hiszen Ő az Úr emberi pólsa. Soha senki sem képes Őt rászedni, megtéveszteni. A szentek az odaadásról a következőket mondják:

*A gurmukh, az igazi tanítvány  
az odaadó imádást gyakorolja,  
ráhangolódva a helyre,  
abonnan a Mennyei Muzsika ered.*

Ha a tanítvány előrejut a bensőben, hallja az Isteni Hangáradat zengését, és ezt élvezve halott marad a világ számára. Eközben kiteljesedik a spirituális élete. A Guru kegyéből sikeresen jut túl a félelmetes élet-óceánon. Igazi odaadásban emelkedik egyre magasabbra a bensőbe. Ilyen az, ha valaki teljesen átadja magát a Satgurujának. Az Ő kegyéből tudja meghaladni az érzékek szintjét, a fizikai tudatosság állapotát, ha a benső szeme nyitott. Bár ezután is e világ óceánjában fog élni, de kötődés, ra-

gaszkodás nélkül.

Mi történik akkor, ha valaki ezt a teljes odaadást gyakorolja? Belemerül a Naamba. Mi a Naam? Az Istenerő, vagyis a Naam különleges és magaslatos. A megvilágosodott lelkek, a szentek, a misztikusok és a látók különféle elnevezésekkel illetik. Mind-egyiket egyformán tiszteljük.

*Feláldozom magam a Nevednek,  
akármennyi van belőle.  
Ó, Uram! De melyek  
a Naamboz tartozó igazi Istennevek?  
amelyekre medítálva sikerrel  
utazható be az élet-óceán?*

Vajon mely Istenneveket ismételve érhető el a megváltás, a túlhaladás a három guna szintjén? A világi elnevezések mind e három guna határában belülről származnak. Nézzük meg alaposabban, hogy mi a Naam! Mindenek megteremtője, a Föld és a naprendszer fenntartója. Hol csatlakozhatunk rá? Önmagunkban.

*Kilencféle kincset rejt magában  
Isten ambróziaiállatú neve.  
Az emberi testen belül ez  
a nyugalom behye.  
Isten Naamja e kilenc  
kincs adományozója.  
A láthatatlan és felfoghatatlan Naam  
ereje és működési területe végtelen.*

Ha az érzékek szintje fölé emelkedünk, a befelé fordított figyelmünkkel felfoghatjuk ezt a csodálatos Erőt. A

Naam finom esszenciája rendkívül édes, és hatalmas mámort keltő.

Tulsi Sahib így mutatja be a Naamot a Ramajánában:

*A formát öltött dolgok és  
a formanélküliek  
mind Brahma megnyilvánulása.  
Rejtélyesek és páratlanok.  
Am szerintem a Naam  
mindkettőnél nagyszerűbb,  
mert ez az Erő teremtette  
meg mindkettőt.*

Miután Tulsi Sahib a Naam dicséretét zengi, összehasonlítja a Rámát és a Naamot. Ráma király a hindu mítosz szerint kiszabadította Ahalyát egy kőszoborból, amit nagy csodának tekintettek. Ám a Naam még a bűnösöket is isteni bölcsességhez juttatja.

*Képtelenség szavakba  
önteni a Naam magasztosságát.  
Erre még Ráma sem képes.*

Mi a Naam? Az abszolút Isten neve. Mi még? Miért nem képes Ráma király se bemutatni a Naamot? Mert erre az emberi nyelv alkalmatlan. Az összes spirituális Adeptus beszél róla, és ennek ellenére sem kapunk teljes képet a Naam mibenlétéről.

Guru Nanak a Jap Jiban egy egész strófát szentel annak bemutatására, hogy az emberek hányféle módon dicsőítik a Naamot.

*Egyetlen valóság létezik,  
a Megnyilvánulatlan  
kifejeződése, az örökeké Létező.  
Ő a Naam, a tudatos Lélek,  
a mindent betöltő,  
a félelmet és a gyűlöletet  
nem ismerő Teremtő.  
Ő időtlen, meg nem született,  
önmagától létező, önmagában teljes.  
Ő az igazi szolgálja, a Guru  
kegye által ismerhető fel.  
Ő már akkor létezett,  
amikor még semmi sem volt.  
Már a korszakok  
kezdeté előtt is létezett.  
Ó, Nanak! Ő van,  
és mindörökre lesz.*

Vannak, akik Istenre az ajándékain keresztül emlékeznek. Egyesek úgy érzik, hogy Ő elérhetetlenül messze van tőlünk, mások szerint mindig közel van hozzánk. Akadnak olyanok, akik úgy vélik, hogy elmélyült filozófiai tanulmányok révén ismereteket szerezhetünk a Teremtőről. A legtöbben azonban kifürkészhetetlennek tartják Őt. Vajon miért? Mert Ő nem lehet az elme és az érzékek vizsgálódásának a tárgya. Ezek határain messze túl szerezzük meg az isteniségről a személyes benső tapasztalatokat.

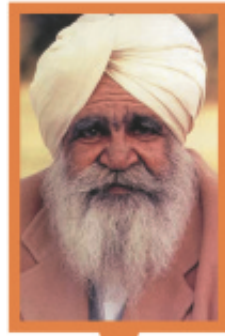
Ha minden mostanáig élt szent egyszerre újra lejönne a földre, és számtalan módon mutatnák be a Teremtőt, ezzel sem jutnának közelebb az igazsághoz. A különféle ko-

rok filozófusai állandó vitában álltak egymással, de sohasem juthatnak düllőre. Isten lényege ugyanis szavakba önthetetlen. A szentek mindig nagy szeretettel beszélnek Őróla. A könyvnyi vastagságú szentíráások lapjait az Istenről szóló dicshimnuszok töltik be. A végeredmény mégis az: „Ő nem ez vagy az, hanem valami más.”

Ha a jövőben szentek érkeznek ebbe a világba, új lapokkal fogják kiegészíteni e szent dokumentumokat. Mind azt fogják mondani: „Nincs szükségem előkészületekre, mert Isten eljön, és Ő mozgatja írás közben a kezemet.” Ez az isteni nász megtörténtének a jele.

Aki Isten szeretője, azzal Ő megelégedett. A lelkünk csak akkor válhat az Ő kedvesévé, ha Őneki szenteljük a teljes figyelmünket. Ez nem történhet meg, ha az igaz valónkat magunkkal ragadják a testünk, az érzékeink élvezetei.

A szentek állandóan erre emlékeztetnek bennünket. Kihangsúlyozzák, hogy a lelkünk Isten része, és Őtőle minden segítséget megkap az újraegyesüléshez. Hogyan válhatunk szabaddá? Válgjon uralkodó szenvedélyünkkel Isten megtalálása! Álljunk készen a testünk, az elménk, az anyagi javaink feláldozására! Egyedül a teremtőnk uralja az elménket és a szívünket! Mit tesz azért Isten, aki minderre hajlandó? A saját színeire fest bennünket. Isten mindazokat elfogadja, akik odaadóak Őiránta.



Sant Darshan Singh Ji Maharaj

## A MEGSZÜLETÉSÜNK ELŐTTI ÍGÉRETEINK

**B**hikha Ji háromszor megismételt fogadalma: „Megígérem, hogy meditálni fogok Istenre.” E szent felemelő szavai ahhoz az állapothoz kapcsolódnak, amelyben a lélek az anyaméhben van. Amikor egy lélek testet ölt, és az édesanyja méhében kiformalódik, még tudatában van az összes előző megszületésének. Élénk memóriával pontosan emlékszik a 8,4 millió létforma kerekében történt vándorlására, és arra, miként kapta meg ezt az új életet.

Vissza tudja idézni a rengeteg nehézséget, megpróbáltatást, fájdalmat, amit el kellett szenvednie. Mialatt a teste kifejlődése közben az anyaméhben fejjel lefelé függ, a lábai összeszorult állapotban felül vannak. A keze, a lába és a feje is meglehetősen kis helyen összegömbölyödve, összekuporodva helyezkedik el. Nincs nagyobb mozgástere. A hőség miatt is szenved. Mialatt ennyiféle kellemet-

lenséget kell átélnie, Istenhez könyörög:

*Szabadíts ki ebből  
a fájdalmas helyzetből,  
és az egész életemet  
neked fogom szentelni.  
A Te nevedet ismételve,  
az édes emlékezetedben  
fognak telni a napjaim.*

A nagy Mester, Hazur Baba Sawan Singh gyakran foglalkozott ezzel a témával. Most Bhikha Ji világít rá részletesen, hogy a lélek milyen fogadalmat tesz Istennek az anyaméhben. Megígéri, hogy egész életében gyakorolni fogja a simrant, ismételni fogja Isten neveit, és az Őrá való édes emlékezésben kívánja tölteni a napjait.

A maja, az illúzió azonban már megszületéskor a befolyása alá vonja a lelket, mialatt valaki emberi lényként kezd élni a fizikai világban. Idővel teljesen belegabalyodik az illúziók la-

birintusába, és minden korábbi tudását, ígétét elfelejti. Ez az oka annak, hogy nem vagyunk képesek kiszabadulni a 8,4 millió létforma kerekéből. Figyeljük szeretettel, amit Bhikha Ji kijelent! „Megígérem, hogy meditálni fogok Istenre.” Mialatt az édesanyja hasában a sokféle nehézségen átmegy, a lélek így fogadkozik: „Úgy fogom vezetni az egész életemet, hogy medítálok, Rád gondolkodom, követni fogom a parancsolataidat.” Ez nagy súlyú, komoly elhatározás. „Nagyon sok formában éltem-haltam, és most kétségbeesetten könyörgök Hozzád.”

Az idő egy bizonyos pontján a lélek tudatára ébred annak, hogy újra meg újra visszakerül az életek és a halálok körfolyamatába. Felismeri, hogy a világ kezdete óta állandóan fogoly maradt a lélekvándorlás kerekében. Sokféle módon ért véget az egy-egy emberi formában eltöltött élete is, hiszen közben sokféle csapás, megpróbáltatás érte. Mivel a lélek ekkor még emlékszik a sokféle fájdalmas múltbeli helyzetére, a hatalmas fájdalomra, amit oly sokszor élt már át, ezért megfogadja: „Ha megszületek, és végre megszűnik ez a méhen belüli kíneserves létem, a hősséggel együtt, ami nagyon megvisel, szóval, ha mindettől megszabadulok, Istenem, neked fogom szentelni az életemet. Nagyon sok formában éltem-haltam, és most kétségbeesetten könyörgök Hozzád.”

A lélek ezt annak tudatában mondja, hogy még emlékszik a karma kerekében történt vándorlására, és a sokféle megpróbáltatásra, amelyből elképzelhetetlenül hosszú ideje nem tudott kimenekülni. Most reménykedik, hogy e labirintusból Isten kegyéből végre kiszabadulhat. Ez az, amiért Istenhez imádkozik: „Nagyon sok formában éltem-haltam, és most kétségbeesetten könyörgök Hozzád. Ha biztosítod számomra a megváltást, elhatározom, hogy befelé fogok figyelni, és mindenképp meditálni fogok.”

Nos, ez a lélek ígérete, amelyért cserébe a végső megszabadítást kéri Istentől. Ezen elhatározása fontos részeként tiszta és szeplőtelen életet kíván folytatni, hiszen tudja, hogy csak így szabadulhat meg a lélekvándorlással együttjáró sokféle szenvedéstől. „Csupán hatalmas szerencsével juthatunk hozzá az emberi születéshez, ám a maja viharos szelei kisorsolják az emlékezetünkben az igazi célunkat.” A mostani világba érkezésünkkel együtt, nagy kegyként egy szép élet lehetősége nyílik meg előttünk.

Hiszen ez a létforma az isteni műben a legmagasabb szint, amelyet 'Ashraf-ul-maakhluqat', vagyis a legmagasztosabb teremtmény, a teremtés koronája, Isten temploma nevezik is illetnek. Ennek az a magyarázata, hogy csak emberi lét során képes a lélek visszatérni a Teremtőjéhez.

Csak hatalmas szerencsével jutha-

tunk hozzá az emberi születéshez, ám a maja viharos szelei kisöprik az emlékezetünkéből az igazi célunkat. Különleges az az ígéret, amelyet a megszületése előtti igen nehéz helyzetében tesz a lélek Istennek. Sokféle elkötelezettséget vállal fel. Ám, amint a világba megérkezve az illúzió finom fuvallata megérinti, a káprázat légköre körülöleli, a korábbi megszületései emlékeivel együtt az összes elhatározása, ígérete is tökéletesen elfelejtődik. A téveszméktől terhes káprázat, a maja hatása rendkívül erős. Képes arra, hogy a korábbi megszületéseknek az anyaméhben még tisztán megőrzött emlékét, az Istennek tett sokféle ígérettel együtt teljesen kitörölje belőlünk.

„Megígérem, hogy meditálni fogok Istenre, emlékezni fogok Órá.” Nos, ebből semmi sem marad, miután az illúziók világának hatókörébe kerülünk. Csak hatalmas szerencsével juthatunk hozzá az emberi születéshez, ám a maja viharos szelei kisöprik az emlékezetünkéből az igazi célunkat. Ez az állapot egyetlen módon számolható fel. A lelkünknek össze kellene kapcsolódnia Istennek, hogy megtapasztalhatta az Ő szeretetét. Ám nemcsak profittal nem rendelkezünk, hanem az életvezetésünkkel még a tőkét is elvesztegetjük.

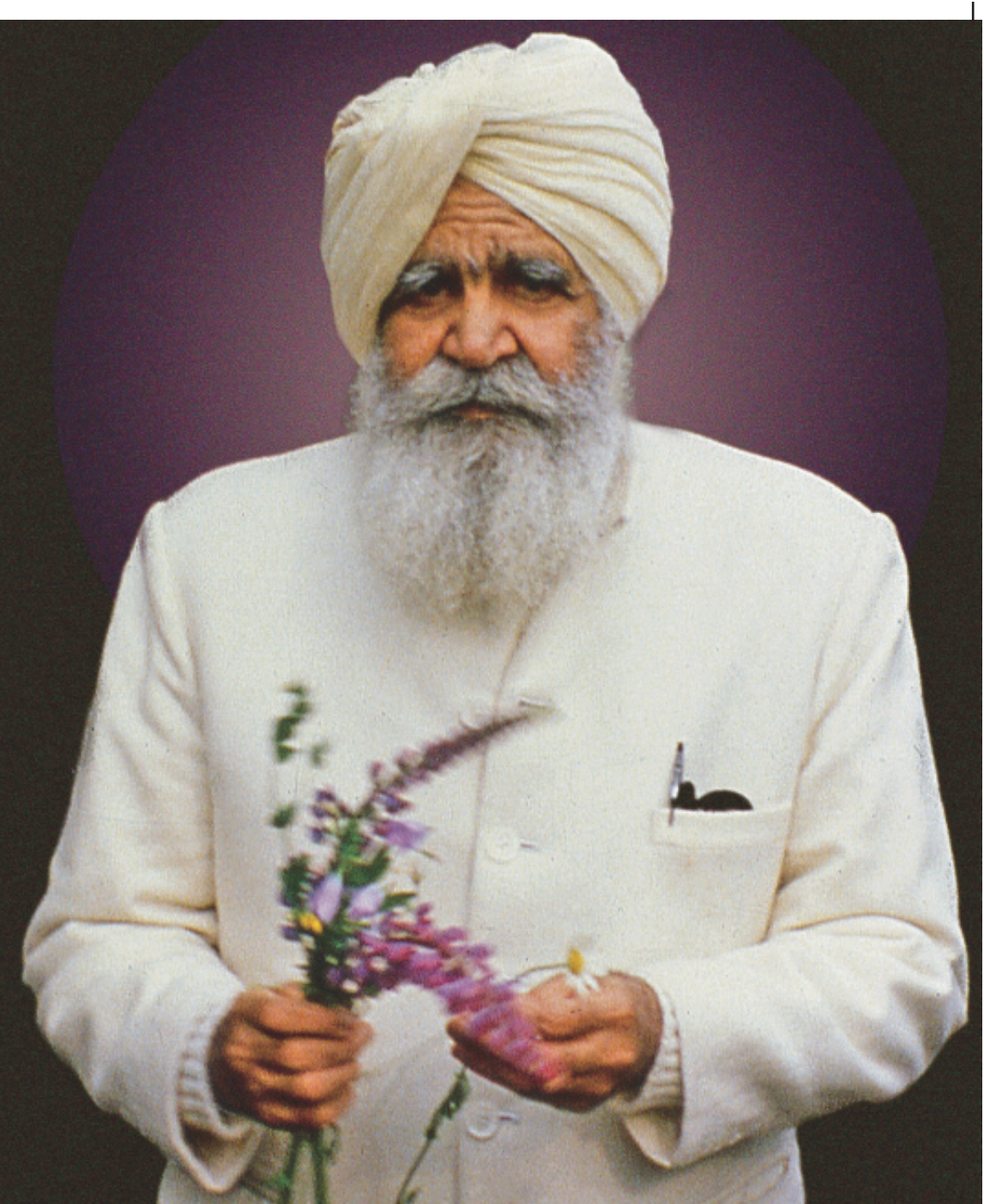
Vannak gyermekeink, házastársunk, házunk, és más anyagi szerzeményeink, amelyekhez egyre jobban hozzákötöződünk. Az emberi lény teljes figyelmét ezek foglalják le; meg-

feledkezik Istenről - és ez az élete legnagyobb hibája. Hiszen minden, ami e világhoz tartozik, mulandó, egyszer semmivé lesz, mégis ezekhez ragaszkodunk. A felsorolt, és számtalakra alapvető fontosságú kapcsolatokon kívül még sokféle baráti, rokoni, munkatársi viszonyra vagyunk büszkék, továbbá a vagyontárgyainkra, a hírnevünkre, a hatalmunkra is, miközben eszünkbe sem jut, hogy ezek egyike sem marad velünk, amikor el kell hagynunk a földi világot. A másik mindenségbe egyedül a Mesterünk és a Naam kísérhet el minket. Ám az is a maja játéknak a része, hogy e két hatalmas segítő Erőről is megfeledkezzünk.

A kusza, zavaros világ teljesen lebilincsel bennünket, bár az életünk során mindannyian tapasztaljuk, hogy a rokonok, barátok bizonyos helyzetekben magunkra hagynak bennünket, nem jönnek a megmentésünkre. Számos példa igazolja, hogy egy milliomos akár egy nap alatt is betevő falat nélkül maradhat. A barátok, a cimborák, akik a kedvező időkben mellettünk álltak, a sorsunk rosszra fordulásakor többnyire hátat fordítanak nekünk. A kedvező hatalmi pozíció is csak időleges, és sokféle a megpróbáltatás, amelyekből „a hattyú-léleknek egyedül kell hazatérnie.”

Az anyag világából semmi és senki nem lehet mellette, amikor örökre itthagya ezt a világot. Még a szerető társ és a kedves földi személyek is





csak a krematóriumig vagy a sírig kísérelhetnek el bennünket. Egyedül egy spirituális Mester és a halhatatlan Namam lehet a társunk a benső mindenségben, de a legtöbb ember nem ad

figyelmet annak az iránynak, amelyben ez a kapcsolat megteremthető. A lelkünknek össze kellene kapcsolódnia Istennel, hogy megtapasztalhassa az Ő szeretetét. Ám nemcsak profit-

tal nem rendelkezünk, hanem az életvezetésünkkel még a tőkét is elvesztegetjük.

A tőke, amellyel e világba érkezünk, a lélegzeteink száma. Azt senki sem tudja, hogy mekkora tőkét hozott magával, de lényegbevágó jelentőségű a gyümölcsöző befektetés. Nagy szükségünk van a spirituális haszonra. Tanítványként fontos, hogy a Mesterünkre emlékezve, Őt szeretve és szolgálva teljen az életünk. Az Ő küszöbéhez megérkezve, kövessük az útmutatásait, és azokkal összhangban formáljuk jobbra az életünket! A kegye és vezetése segítségével jussunk túl a fizikai tudatosság szintjén! Majd a benső Holdon és Napon áthaladva érzjük el a Mesterünk ragyogó, éteri benső formáját! Ő azután együttérző szeretettel telten végigvezet bennünket a benső régiókon az igazi Otthonunkba, ahol a lelkünk egyesül Istennel. Ez a mi földi létünk küldetése. Ám mi erről teljesen megfeledkezünk.

A lelkünknek össze kellene kapcsolódnia Istennel, hogy megtapasztalhassa az Ő szeretetét. Ám nemcsak profittal nem rendelkezünk, hanem az életvezetésünkkel még a tőkét is elvesztegetjük. Azért adta nekünk Isten a lélegzet-tőkét, hogy azt a javunkra fordítsuk, a létező legnagyobb haszon megszerzésével hasznosítsa azt. Mi azonban tékozló, pazarló módon bánunk vele. Vajon miért? Ahelyett, hogy az emberi születés kincsével jól gazdálkodnánk, érzéki szóra-

kozásokra, élvezetekre fecséreljük el azt.

Ha a harag, a kapzsiság, az érzékiesség, a ragaszkodás és az ego veszi a kezébe az irányítást az életünkben, akkor a végső pillanat beköszönte után benne maradunk a lélekvándorlás kerekében. A tőkét azért kaptuk, hogy spirituális értelemben vett „virágzó üzleti tevékenységet folytassunk.” Mi azonban előnyök szerzése helyett magát a tőkét is eltékozoljuk. Emiatt nem érhetjük el az örök szabadság állapotát, hanem valamilyen létformában folytatódik a vándorutunk. Az aranyat érő lehetőség, az emberi élet elpazarlását követően egyedül Isten tudja, mikor kap valaki újra esélyt e forma felöltésével a végső megszabadulásra.

*Amikor a Guru eltávolítja  
a vasfüggönnyt,  
akkor Bhikha végre eléri Isten udvarát.*

Helyesen csak egyféle módon fektethetjük be a magunkkal hozott lélegzet-tőkét: Keressük meg a Satguru küszöbét, ahol menedékre lelhathatunk! Valójában a magunk erejéből erre képtelenek vagyunk, hiszen még nem nyitott a benső szemünk és fülünk. Elveszett bárányok lévén, a saját képességeinkre hagyatkozva, képtelenek vagyunk rátalálni a pásztorra. A spirituális Mester az, aki szeretetből, kegyesen magához húz bennünket. Miután megérkezünk Őhöz, megkapjuk a beavatást. Kirpal Mester

gyakran emlegette, hogy háromszorosan is áldottak vagyunk. Az első az emberi születés. A második, hogy eljutunk egy tökéletes Mester lábához. A harmadik pedig az, hogy a Mester megáld bennünket a kegyes pillantásával, és megadja a beavatás ajándékát. Megtanítja a meditációt, és az életben meghalás művészetét.

Ettől kezdve olyan az állapotunk, amelyet a Gurbani úgy fogalmaz meg, hogy a kilenc külső kapu helyett a tizedik felé fordul a figyelmünk, amelyet egy vasfüggöny takar el. A spirituális bejáratot különlegesen erős ajtó védi, amelynek a kulcsa a Mesternél van. Az emberiség hatalmas többsége a kilenc kapu szintjén tölti el az egész életét. Ha viszont ránk vetül a tökéletes Mester isteni pillantása, és túlemeli a lelkünket a kilenc kapun, az Ő kegyéből megnyílik a tizedik. Ekkor el tudunk indulni azon az ösvényen, amely elvezet a Satguru formájához.

A benső utazáson elérkezik a pillanat, amikor először a Mesterünkbe merülünk bele, amelyet a misztika Fana-fil-Sheiknek nevez. Majd az Ő kegyének és jóságának köszönhetően megérkezünk az igazi Otthonunkba, ahol a lelkünk egyesül Istennel. Ezzel fejeződik be a lelkünk utazása.

Bhikha Ji kiemeli, hogy ez az emberi élet egyedüli célja, amelyet csak azután érhetünk el, miután megérkeztünk a Mesterünk küszöbéhez. Utána Ő a meditációban a fizikai tudatosság fölé emel bennünket, átve-

zet az általa kitért bensőbe vezető kapun. Az Ő sugárzó formája lesz az útítársunk a spirituális utazásunkon, és végül egyesíti a lelkünket Istennel. Az szükséges, hogy ez legyen az életünk menete. Egyébként azt elvesztegetjük, és benne ragadunk a lélekvándorlás kerekében. Ki tudja, mikor kapunk újabb lehetőséget a hazatérésre.

*Amikor a Guru eltávolítja  
a vasfüggönnyt,  
akkor Bhikha végre  
eléri Isten udvarát.*

Bhikha Ji ebben a himnuszában tehát azt a folyamatot mutatta be, amelynek a kezdetén, az anyaméhben lévő lélek megígéri Istennek, hogy Őneki fogja szentelni az egész életét. Ám a maja, az illúzió számtalan csapdája miatt engedünk a világ vonzásának, megfeledkezünk az elhatározásainkról, az ígéreteinkről. Mivel a korábbi életekből származó ismeretekre is fátyol borul, teljesen a világi dolgok foglyai leszünk. Ha ez bekövetkezik, akkor elfecsérlődik az életünk, odalesz az Istentől kapott tőkének, és tovább folytatódik a vándorlásunk a karma kerekében. Csak egy tökéletes Mester isteni pillantása menthet meg bennünket. Ha kegyesen a lótuszlábához von bennünket, és túlemeli a fizikai tudatosság szintjén, akkor valóra válhat a célunk, visszatérhetünk a Forrásunkba.

# SPIRITUALITÁS A MINDENNAPOKBAN

(Kérdés-felelet)

Sant Rajinder Singh

## SIMRAN, POZITIVITÁS, IGAZ ÉLET

**Kérdés:** *Mi a különbség a simran mentális és verbális, kimondott ismétlése között?*

**Mester:** A simran Isten neveinek az ismétlése. Ha kiejtjük a neveket, az hangot generál, amit a fülünkkel fel fogunk. A figyelmünk pedig abba az irányba fordul. Ha viszont mentálisan gyakoroljuk a simrant, akkor az elménk ereje Istenre fókuszálódik. Ennek következtében az elménknek semmi egyébire nem marad ereje. Így nem keletkeznek gondolatok, amelyek távol tartanának bennünket Istentől. Mind megfigyelhetjük, hogy a mentális ismétlés eredményeként a gondolatok felbukkanása csökkenő tendenciát mutat, és jobb lesz a meditációnk.

A nagy szentek elmagyarázzák, hogy a kimondott simran kifelé vonzza a figyelmünket, miközben a célunk az, hogy az befelé összpontosuljon. Ha a koncentráció teljes lesz, megjelennek a benső látványok. E cél érdekében fontos, hogy folyamatosan dolgozzunk a meditációnk fejlesztésén. Ebben kiemelt szerepet kap a simran mentális ismétlése. Minden zavaró tényezőt ki kell iktatnunk, ami

a külső világba irányítaná a figyelmünket, ezzel hátráltatva a spirituális fejlődésünket!

**Kérdés:** *Hogyan formálhatjuk pozitívvá az életünket?*

**Mester:** Napjainkban sokan jutnak arra a megállapításra, hogy állandóan növekszik az életünkben a negativitás. Egyre több ilyen gondolat merül fel az emberekben. Vajon hogyan tehetjük harmonikussá, pozitívá az életünket?

Az illúziók világában élünk. A bolygónk a Nappal, a Holddal és a csillagokkal együtt a fizikai univerzum, és azon belül egy galaxis része, amelyből sok milliónyi van ezen a szintéren. Ezen túl létezik az asztrális, a kauzális és a szuprakauzális régió. Mindezeket meghaladó szint Sach Khand, az igazság birodalma. Az alatta lévő világok belőle jöttek létre. Minél inkább a külső környezetünkön van a figyelmünk, annál inkább ezt tekintjük az egyedül létező valóságnak. Ennek folyamatos szenvedés lesz a következménye.

Hogyan válhat a látásmódunk pozitív jellegűvé? Úgy, ha olyasmire irányítjuk a figyelmünket, ami stabil,

ami sohasem változik meg. A mi világunkban a jellemző tendencia: minden ingatag, bizonytalan. Szünet nélküli az átalakulás. Ahogy az időjárás, minden más is állandóan változik. Ha olyasmíhez kötjük magunkat, ami ideiglenes természetű, az ezzel járó szakadatlan metamorfózis bennünket is elér. Emiatt növekszik a világban a negativitás ereje.

Ha viszont olyasmíhez kapcsolódunk, ami szilárd, állandó, az életünk is ilyenné formálódik. Ez azonban nem a külső világban található meg, hiszen Isten bennünk lakozik. Ezért kérjük tőlünk, hogy meditáljunk. A Mesterek kiemelik, hogy az összes problémának egyetlen egyetemes ellenszere, gyógymódja van. Ez pedig a meditáció, amit napjainkban már az orvosok is ajánlanak. A stressz, a feszültség ugyanis negatív természetű testi következményekkel jár.

Ha meditálunk, jobba formálódik az életünk. Miért? Már sok tudományos kutatás folyt ebben a témában. Például megállapították, hogy műtétet követően a meditálók gyorsabban gyógyulnak. Ha az a személy meditál, akinek az életében valamilyen nehézség merül fel, akkor helyes irányban tartja a figyelmét. Ennek köszönhetően a benső boldogság megédesíti az életét. Ha ráhangolódunk az Isteni Fényre és a Hangáradatra, az csupa jó érzéssel tölt be bennünket. Hiszen így az Istenerőbe merülünk bele, és mindent szépnek, jónak fogunk találni.

Annak még a gondolata se merüljön fel bennünk, hogy valami rosszul alakulhat! Hiszen a meditációban megtapasztaljuk Isten közelségét. Ha az isteni szeretet teljesen betölt bennünket, ez sugárzódik ki belőlünk. Boldognak fogjuk érezni magunkat, és ez nagyon jó hatással lesz a családtagjainkra is.

A lényeg az, hogy fókuszáljunk befelé! Így bele tudunk merülni az Isteni Áradatba. Ennek hatalmas az átformáló ereje. Ha meditálunk, akkor jó irányban fogunk megváltozni. Ezzel lépéseket teszünk az isteni célunk felé. Tartsuk távol magunktól a rossz, lehúzó erejű gondolatokat, szavakat és tetteket! A meditáció segítségével nyugodt, békés állapotba kerülünk. Így egyre többet tapasztalhatunk meg a bensőnkben abból, amivel meg tudjuk őrizni a pozitív viselkedésmódot.

**Kérdés:** *Helyes, ha azért hazudunk, hogy elrejtünk valamit a gyermekek elől?*

**Mester:** Minden szülőnek az a kötelessége, hogy a helyes utat mutassa a gyermekeinek. Törekedjünk arra, hogy az igazság ösvényén vezessük őket előre! Szülői kötelesség a gyermekek tanítása és a dolgok jobb megértéséhez segítése. Ha mi magunk igaz módon élünk, azt fogjuk tapasztalni, hogy a kapcsolatunk velük tiszta, nyílt, meghitt lesz.

Ha hazudunk, azt sok egyéb ferdtéssel, igaztalan állítással kell ellepleznünk. Ezért inkább arra töreked-

jünk, hogy minden világos, egyszerű és igaz legyen! Így a gyermekeink az első pillanattól kezdve helyes módon fognak élni.

Azt mondják, hogy három olyan dolog van, amit soha nem rejthetünk el: a Nap, a Hold és az igazság. Lehet, hogy a Napot felhők takarják el, de ez csak ideiglenes állapot. Utána az égitest újra látható. A Hold a legsötétebb éjszakában is teljes bizonyossággal felkel. Az igazság végleg soha nem tussolható, rejthető el. Ezért mi se kövessük ezt az utat!

Éljünk becsületesen, tisztán, és a gyermekeink követni fogják a példánkat! Ha bármilyen okból hazudunk a gyermekeinknek vagy valaki másnak, ezt jegyezzük le a naplónkban! Így tudatában leszünk annak, hogy valamit rosszul tettünk. Ez lehetőség arra, hogy tanuljunk az esetből. Majd pedig igyekezzünk jobbá formálni az életünket!

**Kérdés:** *Mit tegyünk azért, hogy minden reggel mindenképp leüljünk meditatálni?*

**Mester:** Az emberek azt igyekeznek megtenni, amit szükségesnek érznek. A legtöbbünk a reggeli ébredés után tisztálkodik és fogat mos. Miért? Gyermekkorunk óta megszoktuk a fogmosást, mert nem akarjuk, hogy szájszagunk legyen. Többnyire reggel zuhanyozunk, fürdünk, mert úgy érezzük, ha tiszta a testünk, akkor az egész napunk kellemesen fog eltelni. Ezeket fontosnak tartjuk, azért tesszük folyamatosan.

Ehhez hasonlóan fel kell ismer-

nünk, hogy a meditáció nélkülözhetetlen a spirituális fejlődéshez. Ha ezt megértjük, akkor a spirituális gyakorlataink végzése szokássá fog válni. Ezt azzal érhetjük el, ha minden reggel, ébredés után nekifogunk a meditációnak. Ébresztőórára vagy más módon felkelve, esetleg a szokásos tisztálkodást követően kerítsünk rá sort! Így ez rutinná fog válni.

Azt mondják, hogy egy szokás kialakulásához azt legalább 21 napig kell ismételtetni. Ez minden tevékenységre egyformán érvényes. Ha tehát reggelente mindig ugyanabban az időszakban meditatálunk, és ezt nemcsak 21 napig, hanem 2-3-4-5 hónapon át rendszeresen folytatjuk, akkor a koncentrációs képességünk állandóan növekedni fog. Fokozódik bennünk a vágy Isten megismerésére, és ez az életünk szerves része lesz.

Nagyon fontos, hogy azonos időszakban és a már megszokott légkörben kerüljön sor a spirituális gyakorlatainkra. Ez csak így formálódhat szokássá, ami gyors benső fejlődést eredményez. Kezdetben, miközben úgy érezzük, hogy semmit sem látunk, rengeteg gondolat merülhet fel bennünk. Ám lassanként, ahogy a simran ereje növekszik, meg fognak jelenni a benső élmények. Ezek boldoggá tesznek, és még több meditációra ösztönöznek bennünket.

Ez a folyamat a napi rendszerességű spirituális munka eredménye. Ha csak időnként meditatálunk, nem erősödhet meg a koncentrációnk.



Enélkül pedig a végső cél elérhetetlen. Az igazság, Isten csak a meditáció segítségével fedezhető fel. Ha megértjük, hogy Istennel az egység csak ezen az úton válhat valóra, akkor ez a napi meditációra fog ösztönözni bennünket.

**Kérdés:** *Miként tesszük az etikai értékeket az életünk részévé?*

**Mester:** Az etikus élet azt jelenti, hogy bővelkedünk a jó tulajdonságokban, amely kialakítása érdekében komoly erőfeszítéseket szükséges tennünk. Élünk igazságban! Ez azt jelenti, hogy a gondolataink, a szavaink és a tetteink őszinték, becsületesek.

Hogy igaz emberré válhassunk, az összes megnyilvánulásunk legyen erőszakmentes! Ne tekintsük magunkat másoknál jobbnak! Ne helyezük a személyünket mások fölé, vagyis éljünk szerény, visszafogott, alázatos módon! Mindenkit egyforma módon kezeljünk! Értsük meg, hogy mind Is-

ten egyetlen családjának vagyunk a gyermekei. Testvéreként azonos forrásból, az Isteni Fényből származunk. Nyújtsunk segítő kezet az arra rászorulóknak! A szolgálatunk önzetlen, együttérző és szeretetteljes legyen! Ez minden élő formára terjedjen ki! Ha így élünk, akkor jó emberré formálódunk.

Ha emellett meditálunk is, akkor összekapcsolódunk az Igével, és fejlődni fogunk a bensőben. Ennek köszönhetően válunk igaz emberré. Ő annyival jár spirituálisan a jó ember előtt, hogy megteremtődött a kapcsolata az igazsággal. Így válunk képessé arra, hogy még ebben az életben megérkezzünk az örök lakhelyünkre. Ha igaz emberré formálódunk, boldogságban és szeretetben fog telni az életünk. A környezetünkben élők is békéssé válnak. Mi pedig gyorsan haladunk a célunk felé.

## Sant Rajinder Singh KI VOLT SAWAN?

Részlet M. Sahai és Krishna Khanna A Szent és a Mestere című könyvéből

A családjában Ő volt az egyetlen fiúgyermek. A hinduk és szikhek körében akkoriban megszokott módon megkérdeztek egy asztrológust a jövőjéről. Ő azt mondta, hogy nagy szent lesz, és sok ezer lélek számára hozza majd el a spirituális megvilágosodást. Magasztos fénye rengeteg tanítványt vonz majd magához, és hosszú időn keresztül fogja irányítani a szíveket, a lelkeket ezen a földön.

Rendkívül szorgalmasan tanult, mindig a legjobbak között volt. A könyveit, a tanszereit tisztán, a tankönyveit szépen bekötve tartotta. Nagyon tisztelte a tanárait, akik csodálták az elméje és a szíve értékeit. Az érettségi letétele után a környéken élő sadhuk hatására először a visszavonult életet akarta választani. Ám a családjukban hagyománya volt a jó állás választásának és folytatásának, ezért végül mérnöki főiskolát végzett. Az édesapja is a hadseregben dolgozott, így hamarosan Ő is a katonai mérnöki szolgálatnál kezdett dolgozni.

Rengeteget olvasott. Bújta az angol, a perzsa, az urdu, a pandzsábi és a hindi nyelvű szent könyveket, és a

katolicizmussal kapcsolatban is alapos tanulmányokat folytatott.

Több állomáshely után Hazurt a szolgálata Kasmírba, a Murree gyönyörű hegyei közé juttatta. Mindenütt kereste a szentéletű emberek társaságát, de spirituális szomjúsága kielégítetlen maradt. Egy napon a megszokott útvonalán egy idősebb szikkkel és egy középkorú nővel találkozott. Az idős úr valamiért mély benyomást tett rá. Az illető Baba Jaimal Singh volt, aki azt mondta a vele tartó hölgynek, Bibi Rukónak, hogy ez a fiatal szikh katona három nap múlva fel fogja Őt keresni.

Az a hír járta Baba Jaimal Singh-ről, hogy ateista, ráadásul valami zenei szerkezet szól az Ő és követői fejében. Sawan mérnökként ebből egy szót sem hitt el, de hallotta, hogy Baba Jaimal Singh spirituális beszélgetéseket tart az otthonában, és mivel Ő tele volt kérdésekkel, az előre megjósolt napon elment Jaimal Singhhez. Hazur már jól ismerte a védikus tanítást. Jaimal Singh tanácsai alapján kezdett alaposabban megismerkedni a szikh szentírással, a Guru Granth Sahibbal, valamint Kabir Sahib híres



művével, az Anurag Sagarral. Megértette, hogy rákerült a helyes ösvényre, és 1894-ben megkapta a szent beavatást.

Amikor Baba Jaimal Singh 34 éves szolgálat után nyugdíjba vonult a hadseregből, Beasban telepedett le. Szeretett meditálni a folyó partján, és itt egy kis kunyhója volt. Esetenként napokig egyfolytában meditált. Néhány hónapon belül rengeteg ember kereste fel a darshanjáért. Többen ajánlották fel, hogy egy kényelmesebb otthont teremtenek neki, de erre végül csak 1894-ben, Sawan kérésére került sor.

Korábban a Beas folyóról hozták a vizet a szenthez zarándokló sok embernek, de végül megengedte Sawannak, hogy egy kutat ássanak a lakhelye közelében. Majd felépült egy terem a találkozásokra, egy konyha, kellett néhány szoba a tanítványoknak... Így jött létre lassanként a beasi Dera, amelynek az irányítója Sawan

lett. Baba Jaimal Singh nyilvánosan Őt jelölte ki az utódjának. Sawan gondoskodott a Dera állandó fejlesztéséről, és minden keresetét erre fordította. Már Baba Jaimal Singh életében rendszeresen Ő tartotta a satsangokat.

1903 decemberében Baba Jaimal Singh eltávozott a földi világból. Sawan egészen 1911-ig szolgált még a hadseregben, de havonta tartott satsangot a Derában, ahol végül letelepedett. Az évek során számos tágas, szép épületet emeltetett, míg végül ez a satsang központ szép „kisváros” lett, több konyhával, termekkel az előadásokra és meditációra. Maharaj Ji számos kutat fúratott, és elektromos energiával is ellátták.

Baba Jaimal Singh összesen 5.000 lelket avatott be. Hazur Baba Sawan Singh pedig 125.000 hindu, szikh és muzulmán, keresztény lelket vett a gondjaiba, köztük sokakat Európából és Amerikából.

---

## A BÖLCS ÉS AZ ÁLOM

Egyszer valaki felkeresett egy bölcsöt, hogy tanácsot kérjen tőle. „Egy álmot láttam, de sehogy sem tudok rájönni, mi az értelme. Kérlek, segíts!” „Hallgatlak” – bólintott a bölcs. „A mi utcánkban mentem, ahol minden nap járok. Olyan volt, mint egyébként. Semmiféle más változást nem éreztem, csak annyit, hogy a

járda szürke göröngyökkel volt tele. Amikor megrúgtam az egyiket, rájöttem, hogy ezek valójában kövek. Egyet zsebre vágtam, hogy megmutassam a barátomnak, akihez indultam. Amikor elővettem, kettévált a kezemben. Belül szikrázó, tiszta ragyogású volt. Azonnal tudtam, hogy gyémánt. Rohantunk az ékszerész-



hez, de közben teletömtük a zsebünket a csúnya, szürke kövekkel, hátha... Az ékszerész vágta, csiszolta a köveket, végül fel is mutatta, hadd lássuk mi is a sziporkázó fényüket.

„Még soha nem találkoztam ilyen nagy és tiszta gyémánttal” – lelkesedett. „Kitettem elé az asztalra a sok egyforma szürke kövemet.” Ő először bizalmatlanul nézte a sötétlő halmot, majd egyet megfogott, és a vijjogó gépével kettévágta. Ez smaragd volt, a következő rubin. Ezerféle színben tündökölt, szikrázott a szürke kövekbe rejtett kincs. Majd felébredtem. Nem tudok szabadulni

az álomtól. Mondd, mit jelenthet?”

„A szürke kövek a mindennapjaid. Épp ideje, hogy felfedezd: csiszolatlan kincsek bányája rejtezik benned. Az igaz, hogy keményen kell dolgoznod, de ha jól megmunkálsz őket, mindenkinél gazdagabb leszel. Már ma vedd a kezébe a napodat! Lásd meg benne az odaadás gyémántját, a bizalom smaragdját, a szeretet rubinhoz hasonló fényű ragyogását! Többé ne beszélj „szürke hétköznapiokról”, hiszen megláthatad, hogy mi rejlik bennük!

*Ismeretlen szerző*

# GYERMEK OLDALAK

Sant Rajinder Singh

## ISTEN SOK FORMÁBAN JÖN EL

Egy vallásos család minden este, közös vacsora előtt imát mondott az étel felett. Az apa úgy fejezte be az imádságot, hogy Isten vendégként jöjjön el a családi asztalukhoz, és áldja meg az ennivalójukat. Minden alkalommal ugyanezekkel a szavakkal zárta az imát, mielőtt enni kezdtek. Fiatal fiúgyermekük nagy figyelemmel hallgatta ezeket az esti áldásokat.

Egy napon így szólt az apjához: „Miért kéred Istent kitartóan minden este, hogy jöjjön el az asztalunkhoz, amikor Ő sohasem látogat el hozzánk?”

Az apa nem tudta mit mondjon erre, de végül annyit sikerült válaszolnia: „Gyermezem! Mi csak várakozunk Őrá. Biztos vagyok abban, hogy Isten minden este hallja a meghívásunkat.”

A fiú erre azt mondta: „Ha te valóban számítasz az Úrra a vacsoránál, akkor vajon miért nem készítesz helyet Neki az asztalunknál? Ha azt akarod, hogy Ő eljöjjön, akkor legyen helye nálunk!”

A gyermek élesszemű, pontos megfigyelése és a kérdései zavarba hozták az apát. Hogy véget vessen fia további faggatózásának, helyet készített az Úrnak az asztalnál. Szép ezüst evőeszközöket, tányért, szalvétát, poharat helyezett oda. Ahogy mindezt eligazította, kopogtak az ajtón. A fiú izgatottan arra gondolt, hogy Isten máris megérkezett.

Amikor ajtót nyitott, egy hidegtől didergő, hajléktalan kisgyerek álldogált ott. A fiú az első pillanatokban meghökkent, mert Istenre számított. De utána elgondolkozott, és azt mondta: „Úgy sejtem, Isten ma nem tud jönni, ezért maga helyett ezt a kisleányt küldte. Gyere be!” A gyereket Isten üres helyére ültette a vacsoraasztalnál.

Ez a történet arra emlékeztessen bennünket, hogy sohasem tudhatjuk, Isten milyen formában jön el hozzánk! Sokunk csak közvetlenül Istent szeretné szolgálni. Nem ismerjük fel, hogy az élet minden nap lehetőségeket, alkalmakat kínál a másokról való gondoskodásra. Amikor másokkal törődünk, akkor ezt Isten gyermekeivel tesszük. Mindannyian az Ő részei vagyunk. Az is Teremtőnk egyik gyermeke, akitől esetleg elfordulunk. Miként várhatnánk el, hogy Isten elégedett legyen velünk, ha nem törődünk az egyik teremtményével?

A szentek, a Mesterek az önzetlen szolgálat példaképei. Mások szolgálatára szentelik az életüket. Bármilyen feladaton munkálkodnak is, számukra az első az embertársaik igényeiről való gondoskodás. Tevékenyen részt vesznek a közösségük életében, és segítők kezét nyújtanak mindenkinek, aki hozzájuk fordul.

A spiritualitás nem megfutamodás a másokkal törődés elől. Ehelyett érzékeny, finom ráhangolódást jelent mások szükségleteire. A nagy költő-szent, Sant Darshan Singh erről a következőket mondta:

*A Holdat és a csillagokat  
már megbódítottuk;  
De, ó jaj, szomszédunk szívébe  
közelebb nem jutottunk.*

Miközben a meditáció segítségével igyekszünk spirituálisan fejlődni, a szívünket is tárjuk hatalmasra, hogy a családként az egész teremtés beleférjen! Azt fogjuk tapasztalni, hogy viszonzás elvárása nélkül, teljes szívünkben kezdünk szolgálni másokat. Ha ezt tesszük, akkor valóban kiérdemeljük Isten megelégedettségét.